

Sygn. akt IV U 890/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogusław Łój

Protokolant: stażysta Joanna Dejevska vel Dej

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2018 r. w Zielonej Górze

odwołania Z. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 06.03.2017 r. znak (...)

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o przyznanie prawa do renty

oddala odwołanie.

SSO Bogusław Łój

sygn. akt IV U 890/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 06.03.2017 r. (znak: (...)) pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wnioskodawcy Z. Ś. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu podał, że nie spełnił on jednego z wymienionych warunków, przewidzianych w art. 57 w związku z art. 58 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a mianowicie nie udokumentował co najmniej 5 lat okresów składowych i nieskładkowych w dziesięcioleciu poprzedzającym powstanie niezdolności do pracy oraz nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Brak jest zatem podstaw do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odwołaniu od tej decyzji wnioskodawca Z. Ś. wniósł o jej zmianę. W uzasadnieniu odwołujący wskazał, że w Sądzie Apelacyjnym toczy się sprawa o sygnaturze IV U (...)której rozstrzygnięcie może mieć wpływ na sytuację odwołującego w sprawie o przyznanie prawa do renty.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania z przyczyn wskazanych w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca Z. Ś., urodzony (...), w dniu 12.10.2007 r. wystąpił do pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W wyniku odwołania od decyzji ZUS Sąd Okręgowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. wyrokiem z dnia 20.01.2010 r. zmienił zaskarżoną decyzję ZUS i przyznał wnioskodawcy prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 12.10.2007 r. do 31.12.2009r.

Dnia 25.02.2010 r. odwołujący złożył wniosek o ustalenie pobieranego świadczenia na dalszy okres. Decyzją z dnia 02.06.2010 r. organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do renty na dalszy okres. W związku ze złożonym przez wnioskodawcę odwołaniem, wyrokiem z dnia 29.12.2010 r. Sąd Okręgowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. oddalił odwołanie od decyzji. Od powyższego orzeczenia wnioskodawca złożył apelację do Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, który wyrokiem z dnia 13.12.2011r. (III AUa 114/11) oddalił apelację.

Kolejny wniosek o przyznanie prawa do renty odwołujący złożył dnia 3.04.2014 r. Decyzją z dnia 30.05.2014 r. organ odmówił przyznania Z. Ś. świadczenia z powodu braku orzeczonej niezdolności do pracy. Wyrokiem z dnia 14.03.2016 r. (IV U 1289/14) Sąd Okręgowy w Zielonej Górze oddalił złożone przez wnioskodawcę odwołanie od decyzji z uwagi na niespełnienie przesłanki z art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej. Odwołujący wywiódł od powyższego orzeczenia apelację.

Z ponownym wnioskiem o przyznanie prawa do renty wnioskowa wystąpił 16.12.2016 r. W dacie złożenia wniosku odwołujący pozostawał w zatrudnieniu na stanowisku pracownika magazynowego w H. (...) w Ż..

Wyrokiem z dnia 25.01.2018r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu oddalił apelację wnioskodawcy przesądając, że niezdolność do pracy wnioskodawcy datuje się od 14.12.2016r., przy czym ostatni tytuł do ubezpieczenia wnioskodawcy ustał 15.04.2011r.

Skutkiem powyższego niezdolność wnioskodawcy do pracy nie powstała w okresach wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. (wyrok SA w Poznaniu z dnia 25.01.2018r., w sprawie IV AUa 1073/16).

W związku z powyższym odwołujący został poddany badaniom, w wyniku których lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z 07.02.2017 r. ustalił, że wnioskodawca jest trwale częściowo niezdolny do pracy od 14.12.2016 r. Odwołujący nie wniósł sprzeciwu od tego orzeczenia.

Zaskarżoną decyzją z dnia 06.03.2017 r. organ rentowy odmówił przyznania odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na brak wymaganego stażu pracy w dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności i złożeniem wniosku o rentę oraz braku całkowitej niezdolności do pracy przy wykazaniu ponad 30 lat okresów składkowych

Wnioskodawca udowodnił na dzień złożenia wniosku ogólny staż pracy wynoszący 34 lata, 11 miesięcy i 23 dni, a w tym w dziesięcioleciu przypadającym przed dniem powstania niezdolności do pracy udokumentował wymagany staż pracy w wymiarze 4 lat, 9 miesięcy i 7 dni.

Zaskarżoną decyzją z dnia 06.03.2017 r., organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu podał, że wnioskodawca nie wykazał wymaganego stażu pracy w dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności i złożeniem wniosku o rentę oraz braku całkowitej niezdolności do pracy przy wykazaniu ponad 30 lat okresów składkowych.

okoliczności niesporne, ustalone na podstawie akt organu rentowego,

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się niezasadne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów;

4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Zgodnie z ust. 2, przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Jak stanowi art. 58 ust. 1 ustawy emerytalnej, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;

2) 2 lata - jeżeli powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;

3) 3 lata - jeżeli powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;

4) 4 lata - jeżeli powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;

5) 5 lat - jeżeli powstała w wieku powyżej 30 lat.

W myśl ust. 2 tego artykułu, okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Jak stanowi ust. 3, jeżeli ubezpieczony nie osiągnął okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w ust. 1, warunek posiadania wymaganego okresu uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczenia przed ukończeniem 18 lat albo w ciągu 6 miesięcy po ukończeniu nauki w szkole ponadpodstawowej, ponadgimnazjalnej lub w szkole wyższej oraz do dnia powstania niezdolności do pracy miał, bez przerwy lub z przerwami nieprzekraczającymi 6 miesięcy, okresy składkowe i nieskładkowe.

Z kolei wg ust. 4, przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Zatem by uzyskać prawo do przedmiotowej renty, wnioskodawca musi wykazać nie tylko niezdolność do pracy, ale też legitymować się określonym stażem ubezpieczeniowym.

Jak bowiem stwierdza się w orzecznictwie, konieczność posiadania przez ubezpieczonego odpowiedniej ilości okresów składkowych i nieskładkowych wynika z tego, że renta z tytułu niezdolności do pracy nie jest świadczeniem o charakterze socjalnym na rzecz osób niezdolnych do pracy, pozostających bez związku z tytułem ubezpieczenia rentowego, ale jedną z form zabezpieczenia społecznego powiązaną z wymaganym okresem płacenia składek (wyrok SN z dnia 01.12.2016 r., sygn. akt I UK 424/15, LEX nr 2194884).

Bezsporna jest w niniejszej sprawie częściowa i trwała niezdolność wnioskodawcy do pracy, a także data początkowa tej niezdolności – 24.01.2014r.

Wnioskodawca nie wykazał jednak odpowiedniego stażu ubezpieczeniowego w okresach wymienionych w ww. przepisach, w związku z czym pozwany organ rentowy zasadnie odmówił wnioskodawcy prawa do spornego świadczenia.

Już na wstępie dalszych rozważań zaznaczyć można, że do wnioskodawcy nie mają zastosowania przepisy art. 57 ust. 2 oraz art. 58 ust. 4 (z uwagi na brak całkowitej niezdolności do pracy).

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, iż wnioskodawca jest osobą trwale, częściową niezdolną do pracy od 14.12.2016 r. Wnioskodawca nie złożył sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS ani nie zakwestionował tej okoliczności w odwołaniu od decyzji organu rentowego.

Jak ponadto trafnie podniósł organ rentowy, wnioskodawca nie spełnił także warunku posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego (art. 57 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 powołanej ustawy). Przepisy te przewidują, że wnioskodawca powinien legitymować się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym co najmniej 5 lat (skoro niezdolność do pracy powstała po 30 roku życia wnioskodawcy), a nadto – że te 5 lat powinno przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

W dziesięcioleciu przypadającym przed dniem powstania niezdolności do pracy oraz zgłoszenia wniosku wydłużonym o okres pobierania renty, ZUS uznał za udokumentowany staż pracy w wymiarze 4 lat, 9 miesięcy i 7 dni.

Okres podlegania przez odwołującego ubezpieczeniom społecznym był już jednak przedmiotem postępowania sądowego w przedmiocie ustalenia prawa do renty. Odwołujący wystąpił przeciwko ZUS, domagając się ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt III AUa 1073/16, Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację wnioskodawcy, ustalając, że ostatni tytuł ubezpieczenia odwołującego ustał dnia 15.04.2011 r. Wyrok jest prawomocny – Sąd Apelacyjny, rozstrzygając apelację poprzez oddalenie, podzielił ustalenia i zważenia Sądu I instancji.

W tym zakresie powołać się należy na art. 365 § 1 k.p.c., zgodnie z którym orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Sąd rozpoznający nową sprawę między tymi samymi stronami zobowiązany jest przyjąć, że dana kwestia prawna kształtuje się tak jak wynika to z wcześniejszego prawomocnego wyroku. Jeżeli kwestia ta pojawia się w kolejnej sprawie nie podlega ona ponownemu badaniu. Pozytywny skutek rzeczy osądzonej stwarza więc nie tylko zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z wcześniej osądzoną kwestią, ale także zakaz prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego (wyrok SA w Białymstoku z dnia 12.10.2017 r., sygn. akt I ACa 339/17, LEX nr 2390588).

Sąd Okręgowy musi więc przyjąć, bez prowadzenia dalszego postępowania dowodowego, że ostatni tytuł ubezpieczenia odwołującego ustał 15.04.2011 r. a więc do daty powstania u odwołującego częściowej niezdolności do pracy tj. 14.12.2016 r. upłynęło ponad 18 miesięcy.

Wnioskodawca nie spełnił więc wszystkich przesłanek uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzeczono jak w punkcie 1 wyroku.